

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-160)

Dec (1) / 2013



நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்8
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....14
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....21
6. திருவிருத்தம்.....26

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 137)

843. குணப்ருத:

தன்னுடைய ஸங்கல்பம் மூலமாக அனைத்தையும், அனைத்து நிலைகளிலும் தனக்குக் குணம் போன்றே தரித்துள்ளவன். இதுவே இவனுடைய உயர்ந்த ஈச்வரத்தன்மை ஆகும். ஸர்வஸ்ய வசீ ஸர்வஸ்யேசாந: - அனைத்தையும் வசீகரித்து, அனைத்தையும் ஆள்பவன் - என்றது காண்க.

844. நிர்க்குண:

இவ்விதம் அனைத்தையும் பரித்தபடி உள்ளபோதிலும், அவற்றுக்கு வசப்படாமல் உள்ளதால் அவற்றின் குணம் தனது மீது ஏறாமல் உள்ளவன். அதாவது பரம ஸ்வதந்த்ரன் என்று கருத்து. இதுவே அவனுடைய மிகவும் உயர்ந்த வசீகரத்வம் ஆகும். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- விச்வஸ்ய மிஷதோ வசீ - அனைத்து உலகும் அவனுடைய கட்டுப்பாட்டில் உள்ளது.
- ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் - ஸத்த்வாதயோ ந ஸந்தீசே யத்ர ச ப்ரக்ருதா குணா: - ஸத்வம் முதலான குணங்கள் ப்ரக்ருதியுடன் ஸம்பந்தம் உடையவை அல்லாமல், அவனுடன் தொடர்புடையவை அல்ல.

845. மஹாந்

ப்ராகாம்யம் என்னும் உயர்ந்த ஐச்வர்யம் உள்ளவன். தான் என்ன செய்ய எண்ணுகிறானோ அதனைச் செய்யும் சக்தி உள்ளவன். அவன் செய்ய எண்ணுவதைத் தடுக்க யாராலும் இயலாது. அவனால் இந்தப் பூமியை ஸமுத்ரத்தில் மிகவும் எளிதாக அமிழ்த்தி எடுக்க இயலும். ஸம்ப்ரயோஜ்ய வியோஜ்யாயம் காமகாரகர: ப்ரபு: யத்யதிச்சேத் அயம் செளரி: தத்தத் குர்யாத் அயத்நத: - செளரியாகிய ஸர்வேச்வரன் தான் விரும்பும்படி நடப்பவன்; அனைத்தையும் தனது விருப்பத்திற்கு ஏற்ப இணைக்கவோ அல்லது பிரிக்கவோ செய்பவன்; அவன் எதனைச் செய்தாலும் கடினப்படாமல் எளிதாகச் செய்பவன் - என்றது காண்க.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 160)

கீழே உள்ள வரிகளில் அந்த ஸ்ரீமந்நாராயணனே அனைத்து லோகங்களுக்கும் ஒரே காரணமாக உள்ளான் என்பதைக் காண்க:

- தைத்திரீயம் (3-1-1) - யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே - எந்த ஒன்றிலிருந்து அனைத்தும் தோன்றினவோ
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-2-1) - யதேவ ஸோம்ய இதம் அக்ர ஆஸீத் - தொடக்கத்தில் ஸத் என்ற இது மட்டுமே இருந்தது.
- ஐதரேய உபநிஷத் (1-1) - ஆத்மா வா இதமேக ஏவாக்ர ஆஸீத் - தொடக்கத்தில் (இந்த) ஆத்மா மட்டுமே இருந்தது
- மஹாநாராயண உபநிஷத் (1) - ஏதோ ஹவை நாராயண ஆஸீத் ந ப்ரஹ்ம நேசாந: - தொடக்கத்தில் நாராயணன் மட்டுமே இருந்தான்; நான்முகனும் இல்லை, சிவனும் இல்லை.

மேலும் அந்த ப்ரஹ்மத்தின் தன்மைகள் கீழே உள்ள வரிகளில் கூறப்பட்டன:

- தைத்ரீய உபநிஷத் (2-1) - ஸத்யம் ஞானம் அனந்தம் ப்ரஹ்மம் - ஸத்யமானது ஆனந்தமயமானது, ஞானமயமானது ப்ரஹ்மம்
- ப்ருஹத் உபநிஷத் (3-9-28) - விஜ்ஞானமானந்தம் ப்ரஹ்ம - ஞானமும் ஆனந்தமும் ப்ரஹ்மம்

இது தவிர ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபம் குறித்து கீழே உள்ள வரிகள் கூறுகின்றன:

- அத்யாத்ம உபநிஷத் (68) – நிர்க்குணம் - ஸத்வம், ரஜஸ் மற்றும் தமஸ் போன்ற குணங்கள் அற்றவன்.
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-1-5) – அபஹதபாப்மா விஜரோ விம்ருத்யுர் விசோக: அவிஜிகத்யோ அபிபாஸ: ஸத்யகாம: ஸத்யஸங்கல்ப: - அவன் பாவங்களால் தீண்டப்படாதவன், வயோதிகம் அற்றவன், மரணம் அற்றவன், சோகம் அற்றவன், பசி மற்றும் தாகம் அற்றவன், விருப்பங்கள் அனைத்தும் நிறைவேறப்பெற்றவன், தடையில்லாத உறுதி உள்ளவன்.
- ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் (6-8) – ந தஸ்ய கார்யகாரணம் ச வித்யதே ந தத் ஸம்ச்சாப்யதிகச்ச த்ருச்யதே பராஸ்ய சக்திர் விவிதைவ ச்ருயதே ஸ்வாபாவிசீ ஞானபலக்ரியா ச – அவனுக்குக் கார்யகாரணங்கள் இல்லை; அவனுக்குச் சமமானவரோ அல்லது உயர்ந்தவரோ யாரும் காணப்படவில்லை; அவனுடைய சக்தியானது மிகவும் மேம்பட்டது, பலவிதமானது என்று கேட்கப்படுகிறது; இவை அனைத்தும் அவன் ஸ்வபாவங்களாகவே உள்ளன.
- ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் (6-7) - தமீச்வராணாம் பரம் மஹேச்வரம் தம் தைவதாநாம் பரம் ச தைவதம் - அவனே அனைத்து ஈச்வரர்களிலும் மஹேச்வரன், அனைத்து தெய்வங்களிலும் உயர்ந்த தெய்வம்
- ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் (6-9) - ஸ காரணம் கரணாதிபாதிபோ ந ச அஸ்ய கச்சித் ஜநிதா ந சாதிப: - அவனே அனைத்தின் காரணம், இந்த்ரியங்களின் அதிபதி, அவனைப் பிறப்பித்தவர் யாரும் இல்லை, அவனுக்கு அதிபதியும் யாரும் இல்லை.
- தைத்திரீய ஆனந்தவல்லீ (3-11) - ஸர்வாணி ரூபாணி விசித்ய தீரோ நாமாநி க்ருத்வாபி வதந்யதாஸ்தே - அனைத்தையும் படைத்து, அவற்றுக்குப் பெயர் கொடுத்து, அந்தப் பெயர்களைச் சொல்லி அழைத்தபடியும் உள்ளான்.
- ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் (3-8) - வேதாஹமேதம் புருஷம் மஹாந்தம் ஆதித்யவர்ணம் தமஸ: பரஸ்தாத் - ஆதித்யவர்ணம் உள்ளவனும், இருளுக்கு அப்பால் உள்ளவனும் ஆகிய இந்தப் புருஷனை நான் அறிவேன்

- மஹாநாராயண உபநிஷத் (1-8) - ஸர்வே நிமேஷா ஜ்ஞ்ஞிரே வித்யுத:
புருஷாவதி - அனைத்து அசைவுகளும் அந்தப் புருஷனிடமிருந்தே வந்தன

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகள் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 160)

திருமந்த்ரத்தின் பெருமைகள்

மூலம் - இவற்றில் திருமந்த்ரத்தினுடைய ருஷி - சந்தோ - தேவதா - பீஜ - சக்தி - வர்ண - விநியோக - ஸ்தாந - ந்யாஸாதிகள் அவ்வோ கல்பஸம்ப்ரதாயங்களுக்கு ஈடாகக் கண்டு கொள்வது. இத்திருமந்த்ரம் ஆதர்வண கடாத்யுபநிஷத்துக்களிலும், மற்றும் மந்வாதி சாஸ்த்ரங்களிலும், நாராயணாத்மக ஹைரண்யகர்ப்ப நாரதீய போதாயநாதி பஹுவித கல்பங்களிலும் ஸுப்ரஸித்த வைபவமாயிருக்கும். மந்த்ராந்தங்களிற் காட்டில் பகவந் மந்த்ரங்கள் அதிகமானாற் போலவும் அநந்தங்களான பகவந்மந்த்ரங்கள் தம்மில் வ்யாபக த்ரயம் அதிகமானாற் போலவும்.

மந்த்ராணாம் பரமோ மந்த்ரோ குஹ்யாநாம் குஹ்யாமுத்தமம்

பவித்ரம் ச பவித்ராணாம் மூலமந்த்ர: ஸநாதந:

என்கையாலே வ்யாபமந்த்ரங்கள் எல்லாவற்றிலும் அதிகமாய், ஸர்வவேத ஸாரமாய், ஸர்வாநிஷ்ட நிவர்த்தநக்ஷமமாய் ஸர்வபுருஷார்த்தங்களுக்கும் ஸாதகமாய், ஸர்வ உபாயங்களுக்கும் உபகாரகமாய், ஸர்வவர்ணங்களுக்கும் தந்தம் அதிகாராநுகுணமாக வைதிகரூபத்தாலும் தாந்த்ரிகரூபத்தாலும் உபஜீவ்யமாய், வ்யாப்ய வ்யாபக கண்டோக்திமத்தாய் ஸர்வமந்த்ர நைரபேக்ஷ்யகரமாய் ஸர்வபகவந் மூர்த்திகளுக்கும் ஸாதாரணமாயிருக்கையாலே ஸர்வாசார்யர்களும் இத்தையே விரும்பிப் போருவார்கள்.

விளக்கம் – இந்த மூன்றில், திருமந்தரத்தினுடைய ரிஷி, சந்தஸ், தேவதை, பீஜம், சக்தி, வர்ணம், முறை, இடம், அங்கங்கள் முதலானவற்றை அந்தந்த கல்பங்களில் உள்ள ஸம்பரதாயத்திற்கு ஏற்றபடி அறியவேண்டும். திருமந்தரத்தின் மேன்மை குறித்து ஆதர்வணம், கட முதலான உபநிஷத்துக்களிலும், மனு முதலான சாஸ்த்ரங்களிலும், நாராயணாத்மகம், ஹைரண்யகர்ப்பம், நாரதீயம், போதாயனம் முதலான பலவிதமான கல்பங்களிலும் கூறப்பட்டுள்ளதை அனைவரும் அறிவர். மற்ற மந்த்ரங்களைக் காட்டிலும் ஸர்வேச்வரனைக் குறித்துள்ள மந்த்ரங்கள் மேன்மையானவை; எண்ணற்ற பகவத் மந்த்ரங்களில் வ்யாபக மந்த்ரங்களான (வ்யாபக மந்த்ரம் = ஸர்வேச்வரன் எங்கும் வ்யாபித்துள்ளான் என்பதை உணர்த்தும் மந்த்ரங்கள்) இந்த மூன்றும் மிகவும் உயர்ந்தவை. நாரதீய கல்பத்தில் (1-11) - மந்த்ராணாம் பரமோ மந்த்ரோ குஹ்யாநாம் குஹ்யாமுத்தமம் பவித்ரம் ச பவித்ராணாம் மூலமந்த்ர: ஸநாதந: - அநாதியான மூலமந்த்ரம், அனைத்து மந்த்ரங்களுக்குள் மிகவும் உயர்ந்ததாகும், ரஹஸ்யங்களுக்குள் மிகவும் ரஹஸ்யமானதாகும், தூய்மை அடையச் செய்வனவற்றுள் மிகவும் தூய்மையானதாகும் – என்று கூறுவது காண்க. ஆக வ்யாபக மந்த்ரங்கள் அனைத்திலும் உயர்ந்ததாகவும், அனைத்து வேதங்களுக்கும் ஸாரமானதாகவும், அனைத்து தீமைகளையும் நீக்கவல்லதாகவும், அனைத்து உயர்ந்த பலன்களையும் அளிக்கும் உபாயமாகவும், அனைத்து உபாயங்களுக்கும் உபாயமாகவும், அனைத்து வர்ணத்தினரும் தங்களுடைய தகுதிக்கு ஏற்றவாறு வைதிகம் மற்றும் தாந்த்ரிக ரூபங்களில் கடைப்பிடிக்க ஏற்றதாகவும், சேதன அசேதன ஈச்வர தத்துவங்களை வெளிப்படுத்தவல்லதாகவும், மற்ற மந்த்ரங்களின் துணை இல்லாமல் தானாகவே அனைத்து பலன்களையும் அளிக்கவல்லதாகவும், அனைத்து ஸர்வேச்வர மூர்த்திகளுக்கும் பொதுவாக உள்ளதாகவும் இருப்பதால் இதனை ஆசார்யர்கள் அனைவரும் பெரிதும் விரும்பிக் கைக்கொள்வர்.

மூலம் – ஆழ்வார்களும் “நின் திருவெட்டெழுத்தும் கற்று” என்றும், “எட்டெழுத்தும் ஓதுவார்கள் வல்லர் வானமாளவே” என்றும், “எட்டெழுத்தும் வாரமாக ஓதுவார்கள் வல்லர் வானமாளவே” என்றும், “நாடும் நகரமும் நன்கறிய நமோ நாராயணாய” என்றும், “நல்வகையால் நமோ நாராயணா” என்றும் திருமந்தரத்தையே விரும்பிப் போந்தார்கள். ருஷிகளும்

பஹுவோ ஹி மஹாத்மநோ முநய: ஸநகாதய:
அஷ்டாஷ்டரம் ஸமாச்சிரித்ய தே ஜக்முர்வைஷ்ணவம் பதம்

யதா ஸர்வேஷு தேவேஷு நாஸ்தி நாராயணாத்பர:
ததா ஸர்வேஷு மந்த்ரேஷு நாஸ்தி சாஷ்டாஷ்டராத்த்பர:

பூத்வோர்த்வபாஹுரத்ராத்ய ஸத்யபூர்வம் ப்ரவீமி வ:
ஹே புத்ரசிஷ்யா: ச்ருணுத ந மந்த்ர: அஷ்டாஷ்டராத்த்பர:

ததர்சிநபரோ நித்யம் தத் பக்தஸ்தம் நபஸ்குரு
தத்பக்தா ந விந்ச்யந்தி ஹ்யஷ்டாஷ்டரபராயணா:

ஆஸீநா வா சயாநா வா திஷ்டந்தோ யத்ர குத்ர வா
நமோ நாராயணாயேதி மந்த்ரகசரணா வயம்

என்றார்கள்.

இத்திருமந்த்ரத்தை ஸர்வேச்வரன் ஸ்ரீநாரதபகவானையிட்டு ஸ்ரீபுண்டரீகனுக்கு
உபதேசிப்பிக்க, அவனும் இதையே பரமஹிதமாகக் கேட்டபடியாலே

புண்டரீக: அபி தர்மாத்மா நாராயண பராயண:
நமோ நாராயணாயேதி மந்த்ரமஷ்டாஷ்டரம் ஜபந்

இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே இம்மந்த்ரநிஷ்டனாய் முக்தனானான்.
இம்மந்த்ரத்தைத் திருமங்கையாழ்வாருக்கு ஸர்வேச்வரன் தானே உபதேசித்தான்.

விளக்கம் – கீழே உள்ள பல வரிகளின் மூலம் ஆழ்வார்களும் திருமந்த்ரத்தையே
பெரிதும் விரும்பினார்கள் என்று அறியலாம்:

- பெரியதிருமொழி (8-10-3) - நின் திருவெட்டெழுத்தும் கற்று - உனது எட்டு எழுத்து கொண்ட திருமந்திரத்தைக் கற்றுக்கொண்டு
- திருச்சந்தவிருத்தம் (17) - எட்டெழுத்தும் ஓதுவார்கள் வல்லர் வானமாளவே - எட்டு எழுத்துள்ள திருமந்திரத்தை எப்போதும் கூறுபவர்கள் ஸ்ரீவைகுண்டத்தை ஆளும் சக்தி உள்ளவர்கள் ஆவர்
- திருச்சந்தவிருத்தம் (78) - எட்டெழுத்தும் வாரமாக ஓதுவார்கள் வல்லர் வானமாளவே - எட்டு எழுத்துள்ள திருமந்திரத்தை எப்போதும் விருப்பத்துடன் கூறுபவர்கள் ஸ்ரீவைகுண்டத்தை ஆளும் சக்தி உள்ளவர்கள் ஆவர்
- பெரியாழ்வார் திருமொழி (1-1-4) - நாடும் நகரமும் நன்கறிய நமோ நாராயணாய - நாட்டில் உள்ள அனைவரும் இதன் பெருமையை நன்றாக உணரும்படி "நமோ நாராயணாய" என்று கூறுவீர்களாக
- பெரியாழ்வார் திருமொழி (1-1-11) - நல்வகையால் நமோ நாராயணா - நமோ நாராயணாய என்னும் திருமந்திரத்தை பலமுறை உரைத்து
- மேலும் பல ரிஷிகளும் கீழே உள்ள வரிகளில் உள்ளது போன்று திருமந்திரத்தின் பெருமையை உணர்த்துவது காண்க:
- நாரதீய கல்பம் (1-16) - பஹுவோ ஹி மஹாத்மநோ முநய: ஸநகாதய: அஷ்டாஷ்டரம் ஸமாச்சரித்ய தே ஜக்முர்வைஷ்ணவம் பதம் - ஸநகர் முதலான பல ரிஷிகள் எட்டு எழுத்து கொண்ட திருமந்திரத்தை ஜபித்தபடி இருந்து ஸர்வேச்வரனின் இருப்பிடமான பரமபதம் அடைந்தனர்.
- நாரதீய கல்பம் (1-42) - யதா ஸர்வேஷு தேவேஷு நாஸ்தி நாராயணாத்பர: ததா ஸர்வேஷு மந்த்ரேஷு நாஸ்தி சாஷ்டாஷ்டராத்பர: - அனைத்து தேவர்களுக்குள்ளும் நாராயணனைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவர்கள் இல்லாதது

போன்று, அனைத்து மந்தரங்களுக்குள்ளும் எட்டு எழுத்து கொண்ட திருமந்தரத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்தது இல்லை.

- நரஸிம்ஹபுராணம் (18-32) - பூத்வோர்த்வபாஹுரத்ராத்ய ஸத்யபூர்வம் ப்ரவீமி வ: ஹே புத்ரசிஷ்யா: ச்ருணுத ந மந்த்ர: அஷ்டாஷ்டராத்பர: - புத்திரர்களே! சிஷ்யர்களே! நான் எனது கையை உயர்த்தி ஸத்யம் செய்தபடி கூறுகிறேன், கேளுங்கள், எட்டு எழுத்து கொண்ட திருமந்தரத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்த மந்த்ரம் வேறில்லை.
- நரஸிம்ஹபுராணம் (18-32) - ததர்சிநபரோ நித்யம் தத் பக்தஸ்தம் நபஸ்குரு தத்பக்தா ந விநச்யந்தி ஹ்யஷ்டாஷ்டரபராயணா: - அனத மந்த்ரம் கொண்டு எப்போதும் அவனைத் துதித்து அர்ச்சனை செய்யுங்கள், அதனைக் கொண்டு அவன் மீது பக்தி செலுத்துங்கள், எட்டு எழுத்து கொண்ட திருமந்தரத்தைக் கொண்டு அவன் மீது பக்தி செய்பவர்கள் என்றும் அழிவதில்லை.
- நாரதீய கல்பம் (4-70) - ஆஸீநா வா சயாநா வா திஷ்டந்தோ யத்ர குத்ர வா நமோ நாராயணாயேதி மந்த்ரகசரணா வயம் - அமர்ந்துள்ளபோதும், படுத்துள்ளபோதும், நின்று கொண்டுள்ளபோதும், “நமோ நாராயணாய” என்னும் எட்டு எழுத்து கொண்ட திருமந்தரத்தை மட்டுமே தங்களுடைய உபாயமாகக் கொண்டவர்கள்.

இந்தத் திருமந்தரத்தை ஸர்வேச்வரனாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணன் ஸ்ரீநாரத மஹரிஷி மூலமாகப் புண்டரீகனுக்கு உபதேசித்தான். அவனும் அந்த உபதேசம் தனக்கு மிகவும் உயர்ந்த நன்மை அளிக்கவல்லது என்ற உறுதியுடன் கேட்டான். இதனால் அவன், இதிஹாஸ ஸமுச்சயம் (31-124) - புண்டரீக: அபி தர்மாத்மா நாராயண பராயண: நமோ நாராயணாயேதி மந்த்ரமஷ்டாஷ்டரம் ஜபந் - தர்மத்தில் ஆழ்ந்த பற்றுதல் உள்ள புண்டரீகன், தன்னால் அடையப்படவேண்டியவர்களில் மிகவும் உயர்ந்தவன் ஸ்ரீமந்நாராயணன் மட்டுமே என்று எண்ணியவனாக, “நமோ நாராயணாய” என்னும் எட்டு எழுத்து கொண்ட திருமந்தரத்தை ஜபித்து, மோஷம்

அடைந்தான் - என்னும் வரியில் கூறியபடி முக்தி அடைந்தான். இந்தத் திருமந்திரத்தை திருமங்கையாழ்வாருக்கு ஸர்வேச்வரன் நேரடியாகத் தானே உபதேசம் செய்தான்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 116)

385. பாஷ்யகாரர் காலத்திலே ஒருநாள் பெருமாள் புறப்பட்டருளுந்தனையும் பார்த்துப் பெரிய திருமண்டபத்துக்குக் கீழாக முதலிகளெல்லாரும் திரளவிருந்த வளவிலே இவ்வர்த்தம் ப்ரஸ்துதமாக, பின்பு பிறந்த வார்த்தைகளை ஸ்மரிப்பது.

அவதாரிகை - இந்நிர்ஹேதுக விஷயீகார ஸ்தாபகமானதொரு ஐதிஹ்யத்தை ஸ்மரிப்பிக்கிறார் (பாஷ்யகாரர் காலத்திலே) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக ஸர்வேச்வரன் எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமல் ஏற்றுக் கொள்கிறான் என்பதை ஒரு நிகழ்வு மூலம் உணர்த்துகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஸகல வேதாந்த தாத்பர்யார்த்தங்களெல்லாம் ஸம்சய விபர்யயமற நடந்து செல்லாநிற்கிற நல்லடிக்காலமான பாஷ்யகாரர் காலத்திலே, ஒருநாள் பெருமாள் புறப்பட்டருளுந்தனையும் பார்த்துப் பெரிய திருமண்டபத்துக்குக் கீழாக ஜ்ஞாநாதிகரான முதலிகளெல்லாரும் திரளவிருந்தவளவிலே, ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர், “இது நெடுங்கால மார்வாசலிலே அவர்கள் புறப்பாடு பார்த்திருந்தோமோவென்று தெரியாது, இன்று வகுத்த சேஷியான பெருமாள் புறப்பாடு பார்த்து வந்திருக்க என்ன ஸுக்ருதம் பண்ணினோம்!” என்ன; தத்ப்ரஸங்கத்திலே “நித்ய ஸம்ஸாரியாய்ப் போந்தவனுக்கு பகவத் விஷயத்தில் ருசி பிறக்கக்கடியேன்” என்று விசாரிக்கச் செய்தே, யாத்ருச்சிக ஸுக்ருதமென்ன அஜ்ஞாத ஸுக்ருதமென்னப் பிறந்ததாய், அவ்வளவிலே கிடாம்பிப் பெருமானிருந்தவர் “நமக்கு பகவத் விஷயம்போலே

ஸுக்ருத தேவரென்று மொருவ ருண்டோ வாச்ரணீயர்” என்ன; பிள்ளைதிருநறையூரையர், “ஸுருதமென்று சொல்லுகிறதும் நீ நினைக்கிற விஷயந் தன்னையே காண்” என்றருளிச்செய்ய, ஆக இப்படி பின்பு பிறந்த வார்த்தைகளை இவ்விடத்திலே நினைப்பதென்றபடி. இக்கதைதான் “தருதுயரந் தடாயேல்” என்கிற பாட்டின் வ்யாக்யானத்திலே ஸங்ரஹேண பூர்வர்கருளிச் செய்து வைத்தார்களிறே. இத்தால் அஜ்ஞாத ஸுக்ருத முண்டாய்த்தாகிலும் அது பலஹேதுவன்று, அததை வ்யாஜமாக்கி அங்கீகரிக்கு மீச்வரனே பலஹேது என்றதாய்த்து.

விளக்கம் - அனைத்து வேதாந்தங்களும், அவற்றில் உள்ள உண்மைப் பொருள்களும் எந்தவிதமான சந்தேகமும் இல்லாமல், அனைவருக்கும் வெளிப்பட்டபடி இருந்த, மிகவும் சிறந்த காலகட்டமான உடையவர் காலத்தில், ஒருநாள் ஸ்ரீரங்கநாதன் தனது மூலஸ்தானத்தில் இருந்து புறப்பட்டு வருகின்ற நேரத்தில், பெரியமண்டபத்தின் கீழே ஞானம் நிறைந்த ஆசார்யர்கள் பலரும் நின்றிருந்தார்கள். அப்போது அங்கிருந்த ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர், “இத்தனை காலமாக யார் வீட்டு வாசலில், யார் புறப்பட, இது போன்று காத்துக் கிடந்தோம் என்பது நமக்கு அறியாது. ஆனால் இன்று நமக்கு ஏற்ற எஜமானனாக உள்ள ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய புறப்பாடு எதிர்நோக்கி நிற்கிறோம். இதற்கு என்ன புண்ணியம் நாம் செய்தோமோ?”, என்றார். இப்படியாக அவர் உரைத்தபோது அங்கு இருந்தவர்கள் நடுவில், “எல்லையற்ற காலமாக எப்போதும் ஸம்ஸாரத்தில் உழன்றபடி உள்ள ஜீவனுக்கு, ஸர்வேச்வரனைக் குறித்த ஆர்வம் உண்டாகக் காரணம் என்ன?”, என்ற கேள்வி ஏற்பட்டது. அப்போது அங்கிருந்த பலரும், “நாம் தற்செயலாகச் செய்த புண்ணியம், நாம் அறியாமல் செய்த புண்ணியம்” என்று பல காரணங்கள் உரைத்தனர். அங்கிருந்த கிடாம்பிப்பெருமாள் என்னும் உடையவரின் சிஷ்யர் ஒருவர், “நமக்கு ஸ்ரீரங்கநாதன் என்பது போன்று, புண்ணியம் என்று அண்டத்தக்க வேறு ஒன்று உள்ளதோ?”, என்றார். இதனைக் கேட்ட பிள்ளைதிருநறையூரையர் அவரிடம், “புண்ணியம் என்று நீவிர் உரைப்பதும் அந்த ஸ்ரீரங்கநாதனையே அல்லவோ?”, என்றார். இந்த நிகழ்வை பெருமாள்திருமொழி (5-1) - தருதுயரம் தடாயேல் – என்ற பாசுரத்திற்கான வ்யாக்யானத்தில் ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை சுருக்கமாக அருளிச்செய்தமை காண்க. ஆகவே

அறியாமல் செய்த புண்ணியங்கள் என்பவை உள்ளபோதிலும், அவை பலனுடைய காரணம் ஆவதில்லை; அவற்றை ஒரு காரணமாக ஏற்றுக்கொண்டு பலன் அளிக்கின்ற ஸர்வேச்வரனே காரணம் என்று கருத்து.

386. ஆகையால் அஜ்ஞாதமான நன்மைகளையே பற்றாசாகக் கொண்டு கடாஷியா நிற்கும்.

அவதாரிகை - கீழுத்தமான அர்த்தத்தை நிகமிக்கிறார் (ஆகையால்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இதுவரை உரைக்கப்பட்ட அர்த்தத்தை இந்த வாக்கியத்தால் முடிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, கீழ்ச்சொன்ன ப்ரகாரத்தாலே ஸர்வமுத்தி ப்ரஸங்காதிகள் வாராமைக்காக இச்சேதநன்றியாமலே விளையுமவையான சில ஸுக்ருத விசேஷங்களையே இவனை அங்கீகரிக்கைக்குப் பற்றாசாகப் பிடித்துக் கொண்டு விசேஷ கடாஷுத்தைப் பண்ணா நிற்குமென்கை.

விளக்கம் - இதுவரை உரைக்கப்பட்ட விதத்தில் “அனைவருக்கும் மோஷும் கிட்டும் நிலை ஏற்படும்” முதலான தோஷங்கள் ஏற்படாமல் இருப்பதற்காக, இந்தச் சேதனன் தானாகவே அறியாமல் செய்த புண்ணியங்களையே அவனைத் தான் (ஸர்வேச்வரன்) ஏற்றுக் கொள்வதற்கான காரணம் என்று ஸர்வேச்வரன் தானாகவே கற்பித்துக்கொண்டு, அந்தச் சேதனனுக்கு சிறப்பான கடாஷுங்கள் செய்வான்.

387. இவையுங்கூட இவனுக்கு விளையுமபடியிறே இவன் தன்னை முதலில் அவன் ஸ்ருஷ்டித்தது.

அவதாரிகை - இப்படி அஜ்ஞாத ஸுக்ருதங்களையாகிலும் ஹேதுவாகக் கொண்டு கடாசுஷிக்குமளவில் அங்கீகாரம் ஸஹேதுகமாகாதோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவையுங்கூட) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் சேதனன் ஒருவன், தான் அறியாதவிதத்தில் செய்த புண்ணியங்கள் என்றாலும், அதனையும் காரணமாக ஏற்றுக் கொண்டு அருள்புரிகிறான் என்றால், “ஏதோ ஒரு காரணத்தால் ஸர்வேச்வரன் அருள் செய்கிறான்” என்ற தோஷம் ஏற்படாதோ என்னும் கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இந்த யாத்ருச்சிகாதி ஸுக்ருதங்களுமுட்பட இவனுக்குண்டாம் படியிறே இவற்றுக்கும் யோக்யதையில்லாதபடி கரணகளேபர விதுரனாய்க் கிடந்து இவன்றன்னை ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே கரணாதிகளைக் கொடுத்து அவ னுண்டாக்கிற் றென்கை. இத்தால், காடாசுஷ ஹேதுவாகச் சொன்ன யாத்ருச்சிகாதிகளு மவனுடைய க்ருஷ்டிபல மென்கை. ச சப்தத்தாலே, துல்ய ந்யாயாத் ஜ்ஞாத ஸுக்ருதங்களுக்குமடி அவன் க்ருஷ்டியென்கிறது. அன்றிக்கே, வசுஷ்யமாண நிரூபண விசேஷங்களை ஸமுச்சயிக்கிற தாகவுமாம். ஸ்ருஷ்டிதான் சேதந கர்மாநுகுணமாகவன்றோ வென்னில்? ஸ்ருஷ்டிப்பது கர்மத்தைக் கடாசுஷித்தேயாகிலும் யௌகபத்ய மநுக்ரஹ கார்யமிறே.

விளக்கம் - அதாவது, தான் செய்வது புண்ணியங்கள் என்று அறியாமல் தற்செயலாகச் செய்யும் புண்ணியங்கள் உட்பட அனைத்தும் அவனுக்கு ஏற்படும்படியாக, இந்தச் செயல்கள் செய்வதற்குக்கூட இயலாதவிதத்தில் சரீர இந்த்ரியங்கள் இல்லாமல் கிடந்த இந்தச் சேதனனை, ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் சரீர இந்த்ரியங்களை அளித்து அவனைச் செயல் புரியும்படிச் செய்தவன் ஸர்வேச்வரன் அல்லவோ என்று கருத்து. ஆகவே இவனை ஏற்றுக் கடாசுஷிப்பதற்குக் காரணமாகக் கூறப்பட்ட “தற்செயலாகச் செய்த புண்ணியங்கள்” என்பதும் ஸர்வேச்வரனுடைய முயற்சியால்தான் விளைந்தது என்று அறியவேண்டும். சூர்ணையில் உள்ள “ச” (அதாவது “இவையும்” என்ற பதம்) என்ற பதம் மூலம், சேதனன் அறிந்ததே செய்யும் புண்ணிய செயல்களும் ஸர்வேச்வரனுடைய

முயற்சியே அன்று அறிக. அல்லது, இனிக் கூறப்போகும் வாக்கியங்களில் உள்ளவற்றை அறிவிக்கும்விதமாக “இவையுன்” என்றதாகவும் கொள்ளலாம். கர்மபலன் காரணமாக என்றாலும், அனைத்து சேதனர்களையும் ஒரே ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் படைப்பது தனது கருணையால் அல்லவோ?

388. அது தன்னை நிரூபித்தால் இவன் தனக்கு ஒன்றும் செய்ய வேண்டாதபடியாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - தந்நிரூபணத்தி லிவனுக்கு ஸம்பவிக்குமதை அருளிச்செய்தார் (அது தன்னை) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக ஸர்வேச்வரன் அளித்த சரீரம் மற்றும் இந்தரியங்கள் என்பதுடன் கூடிய ஸ்ருஷ்டியை ஆராய்ந்தால், அவனுக்கு ஏற்படும் நன்மைகள் யாவை என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, அசித் விசேஷிதமாய்க் கிடக்கிற தசையிலே உஜ்ஜீவநோப யோகியான கரணகளேபரங்களை பரம தயையாலே அவன் தந்தபடியை அநுஸந்தித்தால் ததநீந ஸத்தாதிகளான இவன்றனக்கு ஸ்வோஜ்ஜீவநாம்சத்திலவன் செய்தபடி கண்டிருக்கை யொழியத் தானொரு ப்ரவ்ருத்தி பண்ண வேண்டாதபடியாயிருக்கு மென்கை.

விளக்கம் - உயிரற்றதும் அறிவற்றதும் ஆகிய அசித் வஸ்துக்கள் போன்று ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் கடந்த நிலையில் இந்த ஜீவன் கரையேறுவதற்குத் தேவையான சரீரம் மற்றும் உறுப்புகளைத் தனது பரமக்ருபை காரணமாக ஸர்வேச்வரன் அளிக்கிறான். அதனைச் சிந்தித்துப் பார்க்கும்போது, ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே வசப்பட்டதான ஸ்வரூபம், இருப்பு போன்றவற்றை உடைய ஜீவன், தான் கரையேறும் பொருட்டு ஸர்வேச்வரன் மேற்கொள்ளும் முயற்சிகளைப் பார்த்தபடி இருப்பது அல்லாமல், தானாகவே எந்த ஒரு முயற்சியும் செய்யவேண்டாம் என்பது வெளிப்படுகிறது.

389. பழையதாக உழுவது நடுவது விளைவதாய்ப்போரும் ஷேத்ரத்திலே உதிரி முளைத்து பலபர்யந்தமாமாபோலே, இவைதான் தன்னடையே விளையும்படியாயிற்று பத்தியுழுவன் பழம்புனத்தை ஸ்ருஷ்டித்த கட்டளை.

அவதாரிகை - ஈச்வர ஸ்ருஷ்டியாலிவனுக்கு விளையு மங்கீகாரப் பற்றாசுகள் யாத்ருச்சி காதிகள் மாத்ரமேயன்று, இன்னமும் சிலவுண்டென்று தர்சிப்பிக்கைக்காவாதால், கீழ்ச்சொன்ன இவைதானுண்டாம் ப்ரகாரத்தை யுபபாதிக்கைக்காகவாதல் அருளிச் செய்கிறார் மேல் (பழையதாக) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்ருஷ்டியால் ஜீவனுக்கு ஏற்படும் அங்கீகாரம் என்பதற்கு “தற்செயலாகச் செய்த புண்ணியம்” போன்றவை மட்டும் காரணங்கள் அல்ல. மேலும் சில காரணங்களும் உள்ளன என்று கூறுவதற்காகவோ அல்லது மேலே கூறப்பட்டவை ஏற்படும் விதங்களை உரைப்பதற்காகவோ மேலும் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, புதிசாகத் தரிசு திருத்தின தன்றிக்கே பழையதாக உழுவது நடுவது விளைவதாய்க் கொண்டு செய்காலாய்ப்போரும் ஷேத்ரத்திலே கர்ஷகன் அதுக்கென்ன வொரு க்ருஷியும் பண்ணாதிருக்க உதிரியானது முளைத்து விளைந்து தலைக்கட்டுமாப்போலே, மேற்சொல்லப் புகுகிற நிருபண விசேஷங்களாதல் கீழ்ச் சொன்ன யாத்ருச்சிகாதிகளாதல் இதுக்கென்ன வொரு க்ருஷி செய்யவேண்டாதே இச்சேதநர் பக்கலிலே தன்னடையே விளையும்படியாய்த்து, பக்திக்கு கர்ஷகனான ஈச்வரன் ப்ரவாஹ்ருபேண நடக்கிற ஸம்ஸாரமாகிற பழம்புனத்தை ஸ்ருஷ்டித்துத் திருத்து மென்றபடி.

விளக்கம் - தரிசாகக் கிடந்த நிலத்தைப் புதிதாகத் திருத்தாமல், நீண்டகாலமாக உழுதல், நடுதல், விளைத்தல் போன்ற செயல்கள் நடந்து கொண்டிருக்கும் இடத்தில் உள்ள உழுவன் ஒருவன் அதற்கென எந்தவிதமான முயற்சியும் செய்யாமல் உள்ளபோதிலும், முன்பே அந்த வயலில் உதிர்ந்த நெல்லானது பயிராக விளைந்து நிற்பது போன்று - என்கிறார். இது போன்று நடப்பது

என்னவென்றால் - இனிமேல் கூறப்போகும் நிரூபணங்கள் மூலமோ அல்லது இதுவரை கூறப்பட்ட “தற்செயலாகச் செய்த புண்ணியங்கள்” முதலானவை மூலமோ, இதற்கு என எந்தவிதமான முயற்சியையும் சேதனன் செய்யவேண்டாதபடி ஸர்வேச்வரனுடைய அங்கீகாரம் கிட்டுகிறது. அதாவது பக்தி என்பதை விவசாயம் செய்யும் உழவனாகிய ஸர்வேச்வரன் நீண்டகாலமாகவே ஸம்ஸாரம் என்னும் பழைய நிலத்தை ஸ்ருஷ்டித்து திருத்துகிறான் என்று கருத்து.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 126)

2-3-8. குறிக்கொள் ஞானங்களால் எனையூழி செய்தவமும்

கிறிக்கொண்டிப் பிறப்பே சிலநாளி லெய்தினன் யான்

உறிக்கொண்ட வெண்ணெய்பா லொளித்துண்ணு மம்மான் பின்

நெறிக்கொண்ட நெஞ்சனாய்ப் பிறவித் துயர்கடிந்தே

பொருள் - உறிகளில் சேமித்து வைத்திருந்த வெண்ணெய், பால் போன்றவற்றை யாரும் அறியாதவிதத்தில் புகுந்து உண்ட செயல் மூலம் என்னை அடிமைப்படுத்திய என்னுடைய ஸ்வாமியாகிய க்ருஷ்ணன் பின்னே, அவன் போன வழி போகின்ற மனம் கொண்டவனாகவும், ஸம்ஸாரத்தில் ஏற்படுகின்ற பிறவித்துன்பங்கள் எல்லாம் தள்ளியவனாகவும் நான் ஆனேன். எந்தப் பலனையும் எதிர்பாராமல், “நான் இவற்றைச் செய்யவில்லை” என்ற எண்ணத்துடன் செய்யப்படுவதான யமம் மற்றும் நியமங்கள் ஆகியவற்றைக் கைக்கொள்வதால் ஏற்படும் பலவிதமான ஞானயோகங்கள் மூலம் பலப்பல காலங்கள் கொண்டு கைக்கொள்ள வேண்டியதான பக்தியோகம் என்ற தவத்தின் பலனை, ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருபை என்ற உபாயம் காரணமாக இந்தப் பிறவியிலேயே, அதுவும் சில நாட்களிலேயே நான் அடைந்தேன்.

அவதாரிகை - “என்னை நீ குறிக்கொள்ளே” என்றவாறே அவன் குளிர்க் கடாசுஷித்தான்; அத்தாலே ஸகல வ்யஸநங்களும் போய் அவனை அநுபவிக்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில், “என்னை நீ குறிக்கொள்ளே” என்று பிரார்த்தித்தார். இதனைக் கேட்ட அவன் சட்டென்று மனம் குளிரக் கடாஷித்தான். அதன் காரணமாக அனைத்து துன்பங்களும் நீங்கப் பெற்றவராக அவனை அனுபவிக்கிறார். “எனது விரோதிகள் நீங்கி, அவன் திருவடிகளில் அனுபவத்தைப் பெற்றேன்”, என்று இங்கு அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (குறிக்கொள் ஞானங்களால்) யமநியமத்யவஹிதராய்க் கொண்டு ஸம்பாதிக்கவேண்டும் ஜ்ஞாந விசேஷங்களாலே. அவையாவன - வேதந த்யானோபாஸநாத்யவஸ்த்தா விசேஷங்கள். (எனையூழி செய்தவமும்) அநேக கல்பங்கள் கூடி ச்ரவணமாய் மநநமாய் த்ருவாநு ஸ்ம்ருதியாய், இங்ஙனே வரக்கடவதான தபபலத்தை.

விளக்கம் - (குறிக்கொள் ஞானங்களால்) - யமம் மற்றும் நியமம் முதலியவற்றைக் கைக்கொண்டு, அதில் ஆழ்ந்து நின்று, அதன் மூலம் கிட்டக்கூடியதான ஞானம். யமம் என்றால் அஹிம்சை, ஸத்யம் போன்றவை; நியமம் என்றால் பகவத் ஆராதனை, தத்வங்கள் அறிதல் போன்றவை. அதாவது வேதங்களைக் கேட்பது, மனனம் செய்வது, உபாஸிப்பது போன்ற பலவிதமான செயல்பாடுகள். இங்கு வேதனம் என்று படிப்பதையும் கேட்பதையும் கூறி, உபாஸனம் என்று பக்தியை உரைக்கிறார். (எனையூழி செய்தவமும்) - பாசுரத்தில் உள்ள பதங்களை “எனை ஊழி - குறிக்கொள் ஞானங்களால் - செய்தவமும்” என்று வரிசைப்படுத்தி, வேதநம் என்று கூறியவற்றை விவரிக்கிறார். பல கல்பங்கள் இப்படியாகக் கேட்டல், மனனம் செய்தல் என்றே இருக்கும் காரணத்தால் வரக்கூடிய தவபலன். “வேதந த்யான உபாஸன ஆதி அவஸ்தா விசேஷங்கள்” என்ற வ்யாக்யான தொடர் நோக்குக. வேதநம் என்பதால் கேட்டல் மற்றும் மனனம் செய்தல் என்றே இருக்கும் காரணத்தால் வரக்கூடிய தவபலன்.” வேதநம் என்பதால் கேட்டல் மற்றும் மனனம், த்யான உபாஸன என்பதால் நிதித்யாஸம், ஆதி என்பதால் அவற்றால் கிட்டும் தரிசனரூபம் ஆகியவற்றைக் கூறினார். இப்படியாகச் செய்யக்கூடிய ஒரு தவம் உண்டு; அந்தத் தவத்தின் பலன் என்று கருத்து. அதாவது பல காலங்களாக யமநியமம் முதலானவற்றின் உபாயங்களாக உள்ள கேட்டல், மனனம்

போன்றவற்றின் மூலம் கிட்டிய ஞானத்தால் ஏற்படும் பரபக்தி என்பதான தவத்தின் பலன் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (கிறிக்கொண்டு) ஒரு யத்நமின்றிக்கே யிருப்பதொரு விரகைப் பெற்று. அதாவது, அவன் தன்னையே கொண்டு என்றபடி. கிறி என்ன அவனைக் காட்டுமோ? என்னில், “பெருங்கிறியான்” என்னக் கடவதிறே. இதுதான் எத்தனை ஜந்மங்கூடி? என்னில், (இப்பிறப்பே) இஜ்ஜந்மத்திலே. இஜ்ஜந்மமெல்லாம் கூடியோ? என்னில், (சிலநாளில்) அல்பகாலத்திலே. அழகிது, ப்ராபிக்கக் கடவீராய் நின்றீரோ? என்ன, (எய்தினன்) ப்ராபித்தேன். (யான்) இப்பேற்றுக்கு ஒரு யத்நம் பண்ணாத நான். (உறிக்கொண்ட இத்யாதி) “தவமெய்தினன்” என்கிற பலத்தைச் சொல்லுகிறதாதல், “கிறிக் கொண்டு” என்கிற உபாயத்தைச் சொல்லுகிறதாதல். (உறி இத்யாதி) உறிகளிலே சேமித்துக் கள்ளக்கயறுருவி வைத்த வெண்ணெயையும் பாலையும் “தெய்வங் கொண்டதோ” என்னும்படி மறைத்து அமுது செய்த அச்செயலாலே ஜகத்தை எழுதிக் கொண்டவனுடைய. (பின்நெறிக் கொண்ட நெஞ்சனாய்) அவன் பின்னே; நெறிப்பட்ட நெஞ்சையுடையனாய்; “யேந யேந தாதா கச்சதி தேந தேந ஸஹ கச்சதி” என்கிறபடியே. அன்றியே, பின்நெறிக்கொண்ட என்கிறது, ப்ரபத்தியை; பின்நெறி என்கிறது - பின்னே சொன்ன நெறி என்றபடி. நெறி - வழி.

விளக்கம் - (கிறிக்கொண்டு) - கிறி என்றால் உபாயம். எந்தவிதமான முயற்சியும் இல்லாமல் எளிதான ஒரு வழியை அடைந்து. அதாவது அவனையே உபாயமாகக் கொண்டு. ஆனால் “கிறி” என்பது அவனை உணர்த்துமோ என்று கேட்கலாம். திருவிருத்தத்தில் (91) - பெருங்கிறியான் - என்றார் அல்லவோ? சரி, இந்த நிலை எத்தனை பிறவிகள் கழிந்து ஏற்படும் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். (இப்பிறப்பே) - இந்த பிறவியிலேயே. சரி, இந்தப் பிறவி கழியும்வரை ஆகுமோ என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார். (சில நாளில்) - மிகவும் குறைந்த நாள்களில். இதனைக் கேட்ட சிலர் ஆழ்வாரிடம், “நன்றாக உள்ளது, அந்தப் பலன் உமக்குக் கிட்டும்படியாக நீவிர் உள்ளீரா?”, என்றார்கள். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (எய்தினன்) - “உள்ளீரா?” என்ற கேள்வி எதற்கு? எனக்குக் கிட்டியது என்கிறார். (யான்) - இந்த உயர்ந்த பேற்றை அடைவதற்கு எந்தவிதமான முயற்சியும் செய்யாத

நான். (உறிக்கொண்ட இத்யாதி) - “தவம் எய்தினன்” என்று பலனையும், “கிறிக்கொண்டு” என்று உபாயத்தையும் உரைத்தார். (உறி இத்யாதி) - உறிகளில் மறைத்து வைக்கப்பட்டிருந்த வெண்ணெய் மற்றும் பாலை, “தெய்வம் உட்கொண்டதோ?” என்று எல்லோரும் வியந்து போகும்படி, யாரும் அறியாதவிதமாக உட்கொண்ட அந்தச் செயல் மூலம், உலகில் உள்ள அனைவரது உள்ளத்தையும் வசீகரித்து, தனக்கே அடிமைகள் என்று அவர்களை எழுதிக்கொண்டவன். (பின்நெறிக் கொண்ட நெஞ்சனாய்) - அவனுக்காகவே கைங்கர்யம் செய்து வாழ்தல் என்று நிலைநிற்கும் மனம் கொண்டவனாக. யேந யேந தாதா கச்சதி தேந தேந ஸஹ கச்சதி - என்றது காண்க. அல்லது “பின்நெறிக் கொண்ட” என்பது ப்ரபத்தியைக் குறிப்பதாகக் கொள்க; இங்கு பின்நெறி என்பது சரமஸ்லோகத்தில் கூறப்பட்ட உபாயத்தைக் கைக்கொண்டவராக; அதாவது கர்மம், ஞானம், பக்தி, ப்ரபத்தி என்ற வரிசையில் கொள்க. நெறி என்றால் வழி அல்லது உபாயம்.

வ்யாக்யானம் - (பிறவித்துயர் கடிந்தே) பலத்தைச் சொன்னவிடத்திலே விரோதி நிவ்ருத்தியையும் சொல்லிக் கிடந்ததிறே; அதைச் சொல்லுகிறது. அன்றியே, (பின்நெறிக் கொண்ட நெஞ்சனாய்) பாரதஸமரத்திலே அர்ஜுநனுக்கு ஓர் அவஸ்தையைப் பிறப்பித்திறே உபாயத்தை உபதேசித்தது; இவர் வெண்ணெய் களவுகாணப் போன இடத்திலே அடியொற்றிக் கொண்டு சென்று, அவன் புக்கக்ருஹத்திலே படலைத் திருகி வைத்தாயிற்று கேட்டுக்கொண்டது. (பிறவித்துயர் கடிந்தே) “ஸர்வ பாபேப்யோ மோக்ஷ யிஷ்யாமி” என்றே வைத்தானிறே.

விளக்கம் - (பிறவித்துயர் கடிந்தே) - பலன் குறித்து சரமஸ்லோகத்தில் “மோக்ஷயிஷ்யாமி மாசுச:” என்று கூறுவதற்கு முன்பு “தவம் ஸர்வபாபேப்யோ” என்று மோக்ஷம் அடையத் தடையாக உள்ள விரோதிகளான பாவங்கள் நீங்குவது கூறப்பட்டது காண்க. அதனைக் கூறுகிறார். வேதங்களில் - பரமம் ஸாம்யம் உபைதி - ப்ரஹ்மத்தை அடைகிறான் அல்லது ப்ரஹ்மத்தை ஒத்த நிலை அடைகிறான் - என்று கூறப்படும்போது, புண்யபாபே விதாய - தனது புண்ணியங்களையும் பாவங்களையும் உதறுகிறான் - என்று கூறப்பட்டது போன்று இவரும் உரைக்கிறார். அல்லது (பின்நெறி) - பாரத யுத்தத்தின்போது

அர்ஜுனனுக்கு மிகுந்த சங்கடத்தை உண்டாக்கிய பின்னரே உபாயத்தை அருளிச்செய்தான். அவன் உறியில் வைக்கப்பட்டிருந்த வெண்ணெய், பால் போன்றவற்றைக் களவு செய்யப்போன அந்த நேரத்தில் இவரும் அவன் பின்னேயே சென்று அவன் புகுந்த வீட்டின் வாசலில் உள்ள தட்டியை அவன் வெளிவராதபடி அடைத்து, அவனிடமிருந்து உபாயமார்க்கத்தை அறிந்து கொண்டாரோ என்ற பொருள் இங்கு வெளிப்படுகிறது. (பிறவித்துயர் கடிந்தே) - கீதையில் (18-66) - ஸர்வ பாபேப்யோ மோக்ஷ யிஷ்யாமி - நான் அனைத்து பாவங்களிருந்து உன்னை விடுவிப்பேன் - என்றான் அல்லவோ?

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 91)

88. திருமாலுரு வொக்கும் மேரு அம்மேருவில் செஞ்சுடரோன்

திருமால் திருக்கைத் திருச்சக்கரமொக்கும் அன்னகண்டும்

திருமால் உருவோடவன் சின்னமே பிதற்றா நிற்பதோர்

திருமால் தலைக்கொண்ட நங்கட்கு எங்கே வரும் தீவினையே

பொருள் - மேருமலையானது மஹாலக்ஷ்மியின் நாதனாகிய ஸர்வேச்வரனுடைய வடிவத்திற்குச் சமமாக உள்ளது. அந்த மேருவின் உச்சியில் உள்ள சிவந்த கிரணங்கள் கொண்டதான சூரியன், அந்த ஸர்வேச்வரனுடைய திருக்கரத்தில் உள்ள சுதர்சன சக்கரத்தை போன்று உள்ளது. இப்படியாக ஸர்வேச்வரனுடைய திருமேனி மற்றும் அவன் திருக்கரத்தில் உள்ள ஆயுதம் போன்றவற்றை ஒத்துள்ள வஸ்துக்களைப் பார்த்தபடி நின்றபோதிலும், அவனுடைய திருமேனி மற்றும் திவ்யாயுதம் முதலானவற்றைக் காண வேண்டும் என்று எண்ணி அழைத்தல் என்பதான மேன்மை மிக்க மயக்கம் உள்ள நமக்குக் கொடிய பாவங்கள் எவ்விதம் வந்து சேர இயலும்?

அவதாரிகை - இப்படிநாடு பழிசொல்லா நிற்கச்செய்தே, இத்தைச் சொல்லிப் பழி சொல்லும்படியாகப் பெற்ற நமக்கினியொரு குறையுண்டோ வென்கிறாள். இப்பாட்டிற் சொல்லுகிற தென்னென்னில், ஸர்வதா ஸத்ருசமாயிருப்பதொரு வஸ்துவில்லாத படியிருக்கிற ஸர்வேச்வரன் திருமேனிக்குச் சேர்ந்திருப்பதோ

ருபமானத்தைக் கண்டால், “உபமாந ரஹிதமாயிருப்பதொரு வஸ்துவுக்குக் கதிர் பொறுக்கி யாகிலுமிங்ஙனே யோருபமாந முண்டாகப் பெற்றோம்” என்று இது ஆச்வாஸ ஹேதுவாகையன்றிக்கே “அவ்வுபமேயந் தன்னையே காணவேணும்” என்னும்படியான விடாயையுடைய நமக்கினியொரு குறையுண்டோ வென்றதாதல்; அன்றிக்கே, அவனுடைய ஜகதாசாரதையை யநுஸந்தித்தால் அவ்வளவில் பர்யவஸியாதே, “அவனுடைய அஸாதாரண விக்ரஹத்தைக் காணவேண்டும்” என்னுமபேசைஷ பிறக்கும்படியான வெனக்கொரு குறையுண்டோ வென்னுதல்.

விளக்கம் - இவ்விதம் நாட்டில் அனைவரும் பழி கூறும்படி நின்றபோதிலும், “இப்படியாகப் பழி உரைக்கப்பட்ட நமக்கு ஏதேனும் குறை உள்ளதோ?”, என்று அருளிச் செய்கிறார். இந்தப் பாசரத்தில் கூறப்படுவது என்னவென்றால் - எந்த ஒரு பொருளுடனும் ஒப்பிட்டுக் கூற முடியாதபடி உள்ள ஸர்வேச்வரனுடைய திருமேனியைப் போன்ற ஒரு பொருளைக் கண்டால், “ஒப்புமை இல்லாத அல்லது உவமை கூற இயலாத ஒரு பொருளுக்கு, இப்படியாக ஒரு வஸ்துவை உவமையாகக் கண்டோமே”, என்று சமாதானம் செய்யவல்ல காரணமாகக் அவற்றைக் காண்பதோடு நிற்காமல், “அந்த உவமிக்கப்பட்ட பொருளைக் காணவேண்டும் (அதாவது ஸர்வேச்வரனைக் காணவேண்டும்)” என்ற ஆசை ஏற்பட்டு நிற்கும் நமக்கு இனி ஏதும் குறை உள்ளதோ என்று கேட்பதாகும். அல்லது வேறுவிதமாகவும் பொருள் உரைக்கலாம் - அனைத்து வஸ்துக்களையும் படைத்து ஆதாரமாக நிற்கும் அவனுடைய செயலை எண்ணும்போது அத்துடன் நிற்காமல், அவனுடைய ப்ரத்யேகமான திருமேனியைக் காணவேண்டும் என்ற ஆசை கொண்ட எனக்கு ஏதேனும் குறை உண்டோ? - என்று கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம்.

வ்யாக்யானம் - (திருமாலுருவொக்கும்மேரு) ச்ரிய:பதியுடைய வடிவோடொத்திரா நின்றது, மேருவானது, வளர்த்தியாலும் புகராலும். (அம்மேருவித்யாதி) அம்மேருவிலே ஸஞ்சரியா நிற்கிற ஆதித்யனானவன். (திருமால் திருக்கைத் திருச்சக்கரமொக்கும்) “வடிவார் சோதிவலத்துறையுஞ் சுடராழியும்” என்கிறபடியே அவன் கையில் திருவாழியைப் போலேயிருக்கும். (அன்னகண்டும்) இப்படியே யவனுக்குப் போலியானவற்றைக் கண்டு வைத்தும். (திருமாலித்யாதி)

சீரிய:பதியுடைய அந்த மேருவோ டொத்த திருமேனியையும், “வலக்கையாழி யிடக்கைச் சங்கம்” என்கிறபடியே, அஸாதாரண சிஹ்நத்தையுங் காணவேணுமென்றாசைப்பட்டுப் பிதற்றா நின்றுள்ள.

விளக்கம் - (திருமாலுருவொக்கும்மேரு) - வளர்த்தி மற்றும் மேன்மை ஆகிய இரண்டிற்கும் மஹாலக்ஷ்மியின் நாதனுடைய திருமேனியை மேருமலை ஒத்துள்ளது. (அம்மேருவித்யாதி) - அந்த மேருமலையின் உச்சியில் உலவுகின்ற சூரியன். (திருமால் திருக்கைத் திருச்சக்கரமொக்கும்) - திருப்பல்லாண்டில்(2) - வடிவார் சோதிவலத்துறையுஞ் சுடராழியும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அவன் திருக்கரத்தில் உள்ள சக்கரம் போன்று அந்தச் சூரியன் உள்ளது. (அன்ன கண்டும்) - இப்படியாக இவனைப் போன்றுள்ள வஸ்துக்களைக் கண்டபோதிலும். (திருமாலித்யாதி) - மஹாலக்ஷ்மியின் நாதனுடைய மேருமலை போன்ற திருமேனியையும், திருவாய்மொழி (6-4-9) - வலக்கையாழி யிடக்கைச் சங்கம் - என்னும்படியுள்ள மேன்மையான சக்கரத்தையும் காணவேண்டும் என்று ஆசை கொண்டு புலம்பியபடி நின்றுள்ள.

வ்யாக்யானம் - அன்றிக்கே, (திருமாலுருவொக்கும்மேரு மித்யாதி) ஸர்வேச்வரன் திருமேனியோ டொத்திருந்தது மேரு; அதிலே ஸஞ்சரிக்கிற ஆதித்யன், அவன் கையில் திருவாழியோ டொத்திருந்தான்; இவை இரண்டும் ஜகதாசாரதைக் குபலக்ஷணமா யிருக்கிறது. (அன்னகண்டும்) ப்ருதக் ஸ்த்தித்யநர்ஹாதாராதேயபாவ நியந்த்ரு நியாய்பாவ சேஷசேஷிபாவாதிகளாலே இவை யவனுக்குச் சரீரமா யிருக்கிறபடியைக் கண்டு வைத்தும். (திருமாலித்யாதி) இப்படி ஜகதாசாரனாயிருக்கிறவளவில் பர்யவஸியாதே யவனுடைய அஸாதாரணமான ரூபத்தையும், அஸாதாரணமான சிஹ்நங்களையும் காணவேணு மென்றாசைப்பட்டுக் கூப்பிடும்படி. (திருமால்) அடிக்கழஞ்சு பெற்ற பிச்சு. “நிதித்யாஸிதவ்ய:” என்று விதேயமானது தானிவர்க்கு ப்ரக்ருதியாயிற்று. (தலைக்கொண்ட) தலைக்கொள்கையாவது, “சிலர் பழிசொன்னார்கள்” என்று மீளாதபடி முறுகுகொளுந்துகை. (நங்கட்கித்யாதி) இப்படி பகவத்விஷயத்திலே யவகாஹித்த நம்மை “அவச்யமநு போக்தவ்யம்” என்கிற வசநத்தைக் கொண்டு நங்கர்மம் நம்மை வடிம்பிடவற்றோ என்கிறார்.

விளக்கம் - அல்லது வேறு பொருள் உரைக்கலாம். (திருமாலுருவொக்கும்மேரு மித்யாதி) - ஸர்வேச்வரனுடைய திருமேனி போன்று மேருமலை உள்ளது. அதில் உலவுகின்ற சூரியன் அவனுடைய திருக்கையில் உள்ள சக்கரம் போன்றிருக்கிறான். இந்த இரண்டும் இவனே அனைத்தையும் படைத்து, ஆதாரமாக உள்ளான் என்பதை விளக்கும் உதாரணங்களாக உள்ளன. (அன்னகண்டும்) - அவை “நியமிப்பவன், நியமிக்கப்படும் பொருள்”, “எஜமானன் - தொண்டன்” என்பது போன்ற உறவுமுறைகளால் இவனுக்குச் சரீரமாக உள்ள நிலையைக் கண்டபோதிலும். (திருமாலித்யாதி) - இப்படியாக இவன் அனைத்திற்கும் ஆதாரமாக உள்ளதைக் கண்டபோதிலும் சமாதானம் கொள்ளாமல், “அவனுடைய மேன்மையான திருமேனியைக் காணவேண்டும்”, என்று ஆசை கொண்டு அழைக்கும்படி. (திருமால்) - ப்ருஹத் உபநிஷத்தில் (4-4-5) - நிதித்யாஸிதவ்ய: - எப்போதும் த்யானித்தபடி - என்று கூறப்பட்டதற்கு ஏற்ப உள்ள நிலையே இவருக்கு ஸ்வபாவமாக உள்ள நிலையை அடைந்தார். (தலைக்கொண்ட) - தலைக்கொள்ளுதல் என்றால், “ஒரு சிலர் தவறாகப் பேசினார்கள்” என்று சிந்தித்து ஒரு விஷயத்தைக் கைவிடாமல் இருத்தல்; உறுதியாக இருத்தல். முறுகு என்றால் வைரம்; வைரத்தை நெருப்பால் அழிக்க இயலாதது போன்று, இந்தப் பழிச்சொற்களால் தளராமல் இருத்தல். (நங்கட்கித்யாதி) - இப்படியாக பகவத் விஷயத்தில் ஈடுபட்ட நம்மை - அவச்யமநு போக்தவ்யம் க்ருதம் கர்மசுபாசுபம் - அவரவர்கள் செய்த புண்ணிய பாவ கர்மங்களின் பலனை, அவரவர்கள் அனுபவித்தே தீரவேண்டும் - என்பதான வசனங்கள் மூலம் நம்முடைய கர்மம் நமக்கு ஏதேனும் குறை ஏற்படுத்தவல்லதோ?

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்